

BALLAI LÁSZLÓ

Ithaká

Odüsszeusz

Mint a hérosz Ithakára,
úgy jövök Magyarországra,
nincs semmim, csak koldusrongyom,
görbe botom, tenger gondom.

Itt azonban vígan élnek
mindenféle ringy-rongy népek,
míg nekem csak gúnyám szakadt,
bennük e világ meghasadt.

Lelkükben lakik a puszta,
agyuk sívó homokbucka,
helyettük én szégyenkezem,
visszaútra nincsen jegyem.

Szívem szerint messze mennék,
oda, hol nem lennék vendég,
s olyan földbe temetkeznék,
melyet nem permetez emlék.

Hazatérés

Végre megérkeztem.
Hosszú, habos úton jöttem,
izzadtságom sója s a tengertajték

nyíratlan bajuszomra fagyott,
lelkem Szküllák marcangolják,
emlékemben képek, hangok,
zsongít, ámít szirén-ének.

Mások régen itthon vannak.
Mind leölték juhaimat,
elszerették lányaimat,
szétosztották vagyonomat,
megásták a sírhalmomat,
szavaztak és választottak,
igazságot ugrasztottak.

Figyelem e férfiúkat,
mindenhol otthon lévőket,
léhaságban úttörőket,
szomjúságuk elverhető,
tengerpartjuk bérelhető,
kalandot nem sóvárognak,
részjegyekkel dobálóznak.

Figyelem e legénykéket,
akik engem úgy gyűlölnék,
parancs nélkül megölnének
orvul, szemtől-szembe félnek,
figyelem e kisfiúkat,
akik engem irigyelnek,
győzelmük csak vereség lesz.

Metamorfózis

Szennyes-kormos az ég,
vélt, volt bűnök mocska locsolja a földet,
sárrá válik a szép,
de a sár nem válik széppé.

Lótuszevők

„Mondd, milyen ország ez, s mily lótuszt rághat e népség,
s elhízott, vörös arcú vénei mily eufória
köd-fényében fürdenek, öntudatuk milyen ős-bölcs
forrásból nyer tápot, a gőzös, zord mocsarat, hogy
magdús, zsenge humuszként ünneplik, csudaföldként?”

„Tudnod kell, uram, ez Magyarország, és a magyar nép
ópiumot szí egyezer éve, Turul, Csudaszarvas,
Szent Jobb óvják álmát, és ki köszönt megörülve,
drága uram, te ne ébreszd, szervilisen mosolyogjál,
s hősei földjét dícsérd, célt érsz, lásd, csuda gyorsan.”

Szent István napja

Lement ez a nyár is,
hazaballagtak a zászlóvivők,
Szent Jobbosok, Szent Balosok,
véget ért a körmenet,
de a magyar nem alszik.

Leltározzunk hát légbe építők
ábrándjaink ünneplése helyett,
s e lanyha nyárutón
rideg fény szúrjon lelkeinkbe,
mint hold a megvakított éjbe.

Vagy vezérjelünk a múlt legyen,
kantározzuk fel harci ménjeinket,
csatázzunk átírt tegnap védelmében,
s nagy hévvel szóljunk víziókról, melyek
szent hitté ezüstözik a törpe célt?

Törpe-óriás harc

Nem úgy, mint szájalók,
ásóval jó az egyik,
kapával sújt a másik,
hát és mell döngenek,

borzalmas a küzdelem,
bőrnyúzós, csontörlős,
még az sem tudható,

melyik törpe,
s van-e óriás kettejük között.

Férfiakt

Csak a feje lett levágva,
meg a visszeres bal lába,
karja ép, a melle duzzadt,
alkalmas politikusnak.

Mellényt csináltatunk rája,
jelvény lesz a gomblyukába',
esztendőre megválasztjuk,
két évre rá lejárattjuk.

Férfiakt az árokparton,
vigyázni kell, ha elalszom,
hazámat már nem ismerem,
bárki levághatja fejem.

A város

A város,
e mocsárra, lápra épített,
magányos polisz
nem nádi poszáta danától,
nem vízilórőfögéstől hangos.

Büszkén,
emberek, rabszolgák fölött
magányosodik poliszunk,
cserépszavazáskor, és minden alkalommal
megnevezzük árulóinkat.

Csöndes
ázílum-városunkban,
távol az ingovány piszkától, lassan
mozgó kézzel, előbb-utóbb
mind feljelentjük egymást.

Ithaká

Felkúsztam az útpadkára,
szememben öröm, könnypára,
vágyva néztem Ithakára,
húsz év után a hazára.

Ez a föld, ahol én éltem?
Nem kímélték a szentélyt sem,
porrá zúzták a kő-portált,
teleköpödték az oltárt.

A templomot nem sajnálom,
építünk újat a nyáron,
de aki majd odajár, mind
hogyan veti le a mocskát kint?

Rétegek

Amíg másmerre jártam,
mennyi kín terülhetett
e régi, döngölt útra,
régészek kedvére,
mennyi kővé vált kiáltás?

Én is réteg vagyok,
közbülső hulladék,
másokra ráakódott,
ki vágyat vággal oltott,
s magánúton megdermedett.

Létkérdés

Ha gondolod, e friss fűszálra
ráépítem kedvesen
életem.
Csak nézd e csilló harmatcseppet,
mint csücsül a zöld ölén,
könnyedén.
Kristálygömbök smaragd karokban,
fénytörő gyémánt-idom,
szívizom.
Tökéletes szerelem ez most,
szél se rombolhatja szét,
köt, mi szép.
Egy róka bezzeg rám taposhat,
óriás manccsal, mint oson,
gyilkosom.

Szirén-ének

Hallottatok égi csodát, amely ének volt,
mint aljas, végemet áhító sziréneké,
kik a tenger ezüstjén át megigéztek?

Árbocrúdhoz kötve hajóztam előttük én,
zsibbadó bőrömmé vált a dallam,
húsevő növény, befont és körbeölelt.

És fájt a Szép. A társak vittek, tompa viasz
fülkében. Vízükör örült foglya, esengtem:
„Oldozz el!” S a süket fülek untan eveztek.

Örök dalolókkal élni-hálni, nekik nyitni
lelkem, tengeri fényben égni,
érzetek éterében úszni, lebegni,

szirénné válni vágytam én magam is:
csak a Szép, amiért meghalni is,
élni is érdemes, ó, csak a Szép!

Ithaká újra

Mikor elmentem,
még nagyobb volt az ország,
bölény poroszkált útjain,
s medvék tanyáztak erdeinkben.

Mikor elmentem,
a Vénusz bolygót karcolták a vágyak,
hálótermeinkben széles ágyak terpeszkedtek,
mikor elmentem, még szóttek fátylat.

Most koldusok tenyésznek omló fészerekben,
földkunyhókban, elvadult kertekben,
némelyek lustán hordóra állnak,
éljenzik őket, politizálnak.

Mikor elmentem... Unalmas fordulat,
tieztnemértitek paradigmája.
Bitangok, ha mindenről nem tehettek is,
ne Íroszok, Odüsszeuszok akarjatok lenni!

VÉGE